

**ΣΤΗ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ‘ΕΠΙΣΩΖΟΜΕΝΗ’
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΧΩΡΙΑ ΣΥΝΗΘΕΙΑ
ΤΩΝ ΚΑΠΠΑΔΟΚΩΝ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η
ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ**

Πηγή: http://www.imkby.gr/greek/sarakosti/easter/nissis_3.htm

1.-. Σάν γλυκός συνοδοιπόρος τοῦ ἀνθρώπινου βίου ὁ προφήτης Δαβίδ βρίσκεται σέ ὅλους τούς δρόμους τῆς ζωῆς καί ἀναστρέφεται πρόσφορα μέ ὅλες τίς πνευματικές ἡλικίες καί εἶναι κοντά σέ κάθε παράταξη πού προκόβει. Παίζει μέ ὅσους νηπιάζουν, ὅπως θέλει ὁ Θεός, μέ τούς ἄνδρες συναγωνίζεται, παιδαγωγεῖ τή νεότητα, ὑποστηρίζει τά γηρατεία, γίνεται στούς πάντες τά πάντα. Γίνεται τό ὄπλο τῶν στρατιωτῶν, ὁ προπονητής τῶν ἀθλητῶν, ἡ παλαίστρα ὅσων γυμνάζονται, τό στεφάνι τῶν νικητῶν, ἡ χαρά τοῦ τραπεζιοῦ, ἡ παρηγοριά στίς κηδεῖες. Δέν ὑπάρχει τίποτε ἀπό τή ζωή μας πού νά εἶναι ἀμέτοχο ἀπό αὐτή τή χάρη. Ποιά δυνατή προσευχή γίνεται, πού δέν ἔχει σχέση μ’ αὐτή ὁ Δαβίδ; Ποιά εὐφροσύνη γιορτῆς δοκιμάζομε χωρίς νά τή χαροποιεῖ ὁ Δαβίδ; Αὐτό μποροῦμε νά τό διαπιστώσομε καί τώρα· ὅτι δηλαδή, ἐνῶ καί γι’ ἄλλους λόγους εἶναι μεγάλη ἡ ἔορτή, ὁ προφήτης μέ τή συνεισφορά του τήν ἔκανε μεγαλύτερη, συνεισφέροντας πρόσφορα σ’ αὐτήν τήν εὐφροσύνη ἀπό τούς ψαλμούς. Στόν ἕνα ψαλμό σέ προτρέπει νά γίνεις πρόβατο πού τό ποιμαίνει ὁ Θεός καί δέ στερεῖται ἀπό κανένα ἀγαθό· καί χόρτο νά βοσκήσει καί νερό νά πιεῖ καί τροφή καί μάντρα καί δρόμος καί ὁδηγία καί τά πάντα γίνεται ὁ καλός ποιμένας (Ψαλμ. 10, 2-4· 11), ἐπιμερίζοντας κατάλληλα τή χάρη του σέ κάθε ἀνάγκη.

2.-. Μέ ὅλα αὐτά διδάσκει τήν Ἐκκλησία, ὅτι πρέπει νά γίνεις πρῶτα πρόβατο τοῦ καλοῦ ποιμένα ὁδηγούμενο μέ τήν ὀρθή κατήχηση στίς θεῖες βοσκές καί πηγές τῶν διδαγμάτων γιά νά συνταφεῖς μαζί του μέ τό βάπτισμα στό θάνατο (Ρωμ. 6, 3-4) καί νά μή φοβηθεῖς αὐτόν τό θάνατο· γιατί αὐτός δέν εἶναι θάνατος, ἀλλά σκιά καί ἀποτύπωμα θανάτου. Γιατί λέει· «ἂν βαδίσω μέσα ἀπό τή σκιά τοῦ θανάτου δέ θά τό φοβηθῶ αὐτό ὡς κάτι κακό, γιατί ἐσύ εἶσαι μαζί μου» (Ψαλμ. 22, 4). Ἐπειτα ἀπό αὐτά, ἀφοῦ παρηγόρησε μέ τή βακτηρία τοῦ Πνεύματος (γιατί ὁ Παράκλητος εἶναι τό Πνεῦμα), παραθέτει τό μυστικό τραπέζι πού ἐτοιμάστηκε κατ’ ἀντίθεση μέ τό τραπέζι τῶν δαιμόνων. Γιατί ἐκεῖνοι ἦταν πού καταβασάνισαν μέ

τήν ειδωλολατρία τή ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ἀντίθετή τους εἶναι ἡ τράπεζα τοῦ Πνεύματος. Ἐπειτα ἀρωματίζει τήν κεφαλή μέ τό ἔλαιο τοῦ Πνεύματος καί προσφέροντάς του κρασί πού εὐφραίνει τήν καρδιά (Ψαλμ. 103, 15), προξενεῖ στήν ψυχή τή νηφάλια ἐκείνη μέθη, προσηλώνοντας τούς λογισμούς ἀπό τά πρόσκαιρα στό ἄϊδιο. Γιατί, ὅποιος δοκίμασε τή μέθη αὐτή, ἀνταλλάσσει τή βραχύτητα τοῦ θανάτου μέ τήν αἰωνιότητα, παρατείνοντας τή διαμονή του σέ μάκρος ἡμερῶν μέσα στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ.

3.- Ἀφοῦ μᾶς χάρισε αὐτά μέ τόν ἕνα ψαλμό, διεγείρει τήν ψυχή μέ τόν ἐπόμενο σέ μεγαλύτερη καί τελειότερη χαρά καί, ἂν νομίζεις, ἄς σοῦ παραθέσομε, περιορίζοντας σέ λίγα, καί τούτου τό νόημα. «Κτῆμα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καί ὅλο τό πλήρωμά της» (Ψαλμ. 23, 1). Γιατί παραξενεύεσαι, ἄνθρωπε, ἂν ὁ Θεός μας παρουσιάστηκε στή γῆ καί συναναστράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους; Ἡ γῆ εἶναι κτῆμα δικό του ἀφοῦ εἶναι καί δημιουργήμα του. Δέν εἶναι ἐπομένως παράδοξο οὔτε ἔξω ἀπό τό πρέπον νά ἔρθει ὁ Κύριος στά δικά του (Ἰω. 1, 11). Δέν πηγαίνει σ' ἕνα ξένο κόσμο, ἀλλά στόν κόσμο πού συγκρότησε ὁ ἴδιος, θεμελιώνοντας τή γῆ ἐπάνω στά νερά καί κάνοντάς την κατάλληλη γιά τό πέρασμα τῶν ποταμῶν. Γιά ποιόν λόγον λοιπόν φανερώθηκε; Γιά νά σέ βγάλει ἀπό τά βάραθρα τῆς ἁμαρτίας καί νά σέ ὀδηγήσει στό ὄρος τῆς βασιλείας, χρησιμοποιώντας ὡς ὄχημα τήν ἐνάρετη πολιτεία. Γιατί δέν εἶναι δυνατό ν' ἀνεβῆ κανένας σ' ἐκεῖνο τό βουνό, ἂν δέν τόν συνοδεύουν οἱ ἀρετές· πρέπει νά γίνει καθαρός στά ἔργα καί νά μὴν τόν ρυπαίνει καμιᾶ πονηρή πράξη, νά εἶναι καθαρός στήν καρδιά καί νά μὴν ὀδηγεῖ τήν ψυχή του σέ τίποτα τό μάταιο οὔτε νά ἐξυφαίνει κανένα δόλο κατά τοῦ διπλανοῦ του. Αὐτῆς τῆς ἀνάβασης ἔπαθλο εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτόν δίνει ὁ Κύριος τήν ἐλεημοσύνη πού ἐπιφυλάσσει «αὐτή εἶναι ἡ γενεά ἐκείνων πού τόν ζητοῦν καί ἀνεβαίνουν ψηλά μέ τήν ἀρετή» καί «ζητοῦν τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ» (Ψαλμ. 23, 6).

4.- Ἡ συνέχεια τοῦ ψαλμοῦ εἶναι ἴσως ὑψηλότερη κι ἀπό τήν ἴδια τήν εὐαγγελική διδασκαλία. Γιατί τό Εὐαγγέλιο διηγήθηκε τή ζωή καί τή συναναστροφή τοῦ Κυρίου ἐπάνω στή γῆ, ἐνῶ ὁ οὐράνιος αὐτός προφήτης, βγαίνοντας ἔξω ἀπό τόν ἑαυτό του, γιά νά μὴν τόν βαραίνει τό σκαφίδι τοῦ σώματος κι ἀφοῦ ἀναμίχθηκε μέ τίς ὑπερκόσμιες δυνάμεις, μᾶς ἐκθέτει τά λόγια ἐκείνων, πού, βαδίζοντας μπροστά στήν πομπή τοῦ Κυρίου κατά τήν κάθοδό του, διατάζουν ν' ἀνοίξουν τίς πόρτες οἱ ἄγγελοι, πού περιπολοῦν τή γῆ καί τούς ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ φύλαξη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, λέγοντας· «ἀνοίξτε τίς πύλες σας, ἄρχοντες, καί σεῖς πύλες αἰώνιες διαπλατωθεῖτε καί θά εἰσέλθει ὁ βασιλιάς τῆς δόξας» (Ψαλμ. 23, 7). Καί ἐπειδή σέ ὀτιδήποτε εἰσέλθει αὐτός πού περιέχει τό πᾶν φέρνει τόν ἑαυτό του στά μέτρα ἐκείνου πού τόν δέχεται (γιατί δέ γίνεται μόνο ἄνθρωπος εἰσερχόμενος στους ἀνθρώπους, ἀλλά κατ' ἀκολουθίαν καί στους ἀγγέλους ὅταν βρεθεῖ κατεβάζει τόν ἑαυτό του στή φύση ἐκείνων), γι'

αυτό ἔχουν ἀνάγκη οἱ φύλακες τῶν πυλῶν ἀπό ἐκεῖνον πού θά τοὺς δείξει «ποιός εἶναι αὐτός ὁ βασιλιάς τῆς δόξας» (Ψαλμ. 23, 8). Γι' αὐτό ὑποδεικνύουν σ' αὐτούς τόν κραταῖό καί ἰσχυρό δημιουργό καί ἀκαταγώνιστο στόν πόλεμο, πού πρόκειται νά συγκρουστεῖ μέ ἐκεῖνον πού αἰχμαλώτισε τήν ἀνθρώπινη φύση (Ρωμ. 7, 23. Ἐβρ. 2, 14) καί νά ἐξουδετερώσει αὐτόν πού ἔχει τή δύναμη τοῦ θανάτου (Α' Κορ. 15, 26), ὥστε, ἀφοῦ ἀφανιστεῖ ὁ ἔσχατος ἐχθρός, νά ἀνακληθοῦν οἱ ἄνθρωποι στήν ἐλευθερία καί τήν εἰρήνη.

5.- Πάλι λέει τοὺς ἴδιους λόγους (γιατί ὀλοκληρώθηκε πιά τό μυστήριο τοῦ θανάτου καί πραγματοποιήθηκε ἡ νίκη κατά τῶν ἐχθρῶν καί ὑψώθηκε τό ἐναντίον τους τρόπαιο, ὁ σταυρός, καί πάλι «ἀνέβηκε ψηλά αὐτός πού αἰχμαλώτισε πολλούς αἰχμαλώτους, αὐτός πού ἔδωσε τή ζωή καί τή βασιλεία, αὐτά τά ἀγαθὰ δῶρα στοὺς ἀνθρώπους» (Ψαλμ. 67, 19), καί πρέπει ν' ἀνοίξουν πάλι γι' αὐτόν οἱ ὑψηλές πύλες. Παίρνουν μέρος στήν προπομπή οἱ δικοί μας φύλακες καί διατάζουν νά τοῦ ἀνοιχτοῦν οἱ ὑψηλές πύλες, γιά νά δοξαστεῖ πάλι σ' αὐτές. Τοὺς εἶναι ὅμως ἄγνωστος αὐτός πού φόρεσε τή βρώμικη στολή τῆς δικῆς μας ζωῆς, πού οἱ λεκέδες τῶν ρουχῶν του εἶναι ἀπό τό ληνό τῶν ἀνθρώπινων κακῶν (Βλ. Ἦσ. 63, 2). Γι' αὐτό ἀπευθύνουν σ' ἐκείνους πού συνιστοῦν τήν προπομπή αὐτή τήν ἐρώτηση· «ποιός εἶναι αὐτός ὁ βασιλιάς τῆς δόξας;» (Ψαλμ. 23, 10). Δέ δίνεται ὅμως ἀκόμα ἡ ἀπάντηση, «ὁ κραταῖός καί ἰσχυρός στόν πόλεμο» (Ψαλμ. 23, 8. 23, 10), ἀλλά «ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων», πού ἔχει τήν ἐξουσία τοῦ παντός, πού ἔνωσε στό πρόσωπό του τά πάντα (Ἐφ. 1, 10), αὐτός πού εἶναι ὁ πρῶτος ἀπό ὅλα (Κολ. 1, 18), πού ἀποκατέστησε τά πάντα στήν πρώτη τους μορφή (Πράξ. 3, 21), «Αὐτός εἶναι ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας» (Ψαλμ. 23, 10). Βλέπετε πόσο γλυκύτερη μᾶς κάνει ὁ Δαβίδ τήν ἑορτή, ἀναμιγνύοντας τή χάρη τῶν ψαλμῶν του στή χαρά τῆς Ἐκκλησίας.

6.- Ἄς μιμηθοῦμε λοιπόν κι ἐμεῖς τόν προφήτη, σ' ἐκεῖνα πού εἶναι δυνατό νά ἐπιτύχομε τή μίμησή του, στήν ἀγάπη πρὸς τό Θεό, στήν πραότητα τῆς ζωῆς, στή μακροθυμία σ' ὅποιους μᾶς μισοῦν, γιά νά γίνεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ προφήτη χειραγωγία πρὸς τήν κατά Θεόν πολιτεία στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.